

POEZIJA

Tomaž Šalamun

Tempelj

* * *

Kri voha tjulnje.
Pek slači pecivo v roso testa.

Andro!
Hvala ti za bratovski pozdrav
sonca na koprski gimnaziji.

V RAVNI ČRTI DRVLJO TJA

Sanjal sem, da sva si iz testa delala nekakšne kroglice, si jih razložila po tleh in se potem ritmično super natančno sklanjala in potem čisto z iztegnjenimi rokami, ki sva jih vrtela kot kakšna krila mlinov na veter, kroglice kake tri, štiri kroge vrtela in jih v najvišji točki spustila. Bil je nekakšen screen ali pa tudi vata. Udrle so se, ampak tako obstale. Zarisovala sva obličje telesa Golema. Ko bova ti in jaz najbolj blaženo krulila, se bo premaknil.

UROŠ

Spominjaš me na človeka s preslico, z bilko v ustih, tako kožo bi rad imel jaz, da bi se mi, ko stisnem čeljusti, videlo na licu. Na začetku si. Velika nežnost, težek korak. Imam tudi rad, kako si sestavljen. Močno stojiš na tleh, zgoraj pa valoviš. Steguješ se, gledaš, predajaš se. In zapomniš si vsak svetel krik, ki sem ga jaz že pozabil. V sliko mi padaš, dvigaš me. Počasi in precizno me ruvaš iz krajev, ki sem bil v njih zatolčen. Ne, ne zatolčen, ampak vpet od slasti, njena žrtev in talec. Moj Bog, vračaš mi dih. Zbegan sem, ker še ne vem, ali sem nezvest. Kot da bi me popljavljala nežna voda, zalivala s čistostjo. Strmim, strmim, kakšne so tvoje predstave, kako stvari vežeš, kako jih osvobajaš, kako moj čisti krik srečaš naravno in kako te opredeli. Hej, restavriraš me. Zmijaš naslage na mojo mladost. Od kod ta prhkost, ki sije vame iz tebe. In tudi ta panika, da me boš strgal. Ponosen sem, da sem zakovan. Da sem zvest, da pripadam. Da nosim zavezo v sebi, ki izvira iz ljubezni. Sploh ne vem, ali ne bi zaradi nje segel po zločinu. Upam, da ne, ampak to me vznemirja. Že večnost ližem to mejo, že večnost se tu igram. Kaj ti veš, kako strašna je hvaležnost, da se lahko zlomim in zjočem in da sem poteptan. Ti prihajaš od spodaj, kot druga masa, iz zraka, vse dvigaš. Brišeš mi ves horizont, ali pa me vračaš tja, od koder sem šel po sledi užitka. Zoglenel sem, zoglenel sem, zoglenel. To je bilo največ, kje in kako sem se lahko daroval.

JEZIK

Dragulj si, narejen iz moje moči, jem te kot ledeno kocko. Roke mi puliš iz ram in jih nalagaš kot drva. Množiš jih. Opustošen sem. Razbil se mi je malik. Ti si moja glina, jezik moj, slina na skrčeni pesti. In da se mi kri ne zaduši od tvojega semena, me moraš rezati. Poglej, v gobec krave dam pest in ti sipam marjetice po tolmunu. Siv, vlažen in pepelnat si, ko se zaziram v stene na bregu jezera. Veš, kakšen trebuh imaš od znotraj? Tak, kot če se s hrbtom roke močno drgneš po svojem belem obloženem jeziku, ko si bil še otrok. Hočem, da klecneš od ljubezni in da se magari malo udariš v glavo. Hočem, da omedliš.

* * *

Nad rekami je dan
bolj kopast kot oblaki.
Voda je spet mrzla.

TEMPELJ

1

Tam, kjer ni kaj reči,
obstaja svetloba izginjanja.

2

Čas se premika.
Lava žari.
Pod žlebom sem, tiha goba.

Bron ziba.
Plamen je nem.
To je zame.
Strašno.
To je zame.

3

Kotek, suh rdeč kotek.
Kdo je vzmet?
Tu sem pokopan s teboj.
S tem imam vse.

4

Kot Buda strmim v nepremičnega.
V mošejo in skalo.
Roke jemljem.
Savo pijem.
Vidik čako. Žrebam se.
Glavo imam čisto majhno in košato.
Govoriš mi. Govoriš mi.
S svati sem povezan.

5

Bruham od sreče.
Kdo so tihi, beli konji?
Bog, kako si obel.
Bog, kako si dober.

6

Legla trna v tvoji kroni,
molin se je ustavil v skali.
V jabolku, v semenu,
ni ust pod nebom zate.

7

Vseh, ki jih ure mrazijo,
čas ne zasliši.
Ni kaska blagega.
Divjak ne leži na ščitu.
In grom, ki ti je iz ust pošel,
pita dragulje.
Drobi vrata tuhtanj.

8

Pena na gobcu govori o bolečini.
Kravo obrišem.
Buča! Me slišiš?
Drugega nimam.

9

V soncu se je zmaličil tvoj ogenj,
ki je bil bratu brat.